

Capitolul 2

Felul în care apostolul a venit la început la corinteni era deci în acest duh și în puterea înțelepciunii dumnezeiești și nu a celei omenești. El nu a venit cu retorica erudiției greacă, nu, el nu a venit «*cu superioritatea cuvântului sau a înțelepciunii*» (versetul 1), nu cu argumente raționale, asemenea filozofilor păgâni, și nu voia să știe nimic altceva «*decât pe Isus Hristos și pe El răstignit*» (versetul 2), subiectul batjocurii și disprețului oamenilor. Nu este inutil să remarcăm, că prin aceste cuvinte apostolul nu gândește să scoată în evidență *crucea* lui Hristos, așa cum deseori se consideră, ca subiect atotcuprinzător al mărturiei lui, ci vrea să spună simplu, că el pune pe Hristos Însuși înaintea sufletului lor, și anume în așa fel, că prin aceasta toată înțelepciunea și puterea oamenilor sunt făcute de rușine: «*Hristos, Cel răstignit, pentru iudei poticnire și pentru națiuni nebunie*». Crucea lui Hristos ne arată judecata lui Dumnezeu din cauza păcatelor și fărâdelegilor noastre; ea ne descopere dreptatea Sa și totodată – preamărit să-I fie Numele! – harul și dragostea desăvârșite ale lui Dumnezeu față de noi; însă cu toate acestea sufletul rămâne nesigur și plin de frică, dacă el este condus numai până la cruce și nu mai departe. *Învierea* lui Hristos ne arată triumful desăvârșit asupra păcatului, asupra morții și asupra lui satan, și asigură credinciosului justificarea lui deplină și primirea lui la Dumnezeu și îi descoperă totodată motiv veritabil al speranței lui. Deci nu poate fi decât numai necunoștință sau smerenie falsă, să vrei să privești pe Hristos exclusiv pe *cruce*, sub povara păcatelor noastre și în judecata lui Dumnezeu și nu totodată ca pe Acela care a fost înviat din pricină că noi am fost justificați; și urmarea unei astfel de cunoașteri cu lipsuri și neprimirea *întregii* lucrări a lui Hristos va fi nu numai, așa cum s-a spus, nesiguranță și teamă permanentă, ci va lipsi și adevărata mulțumire a inimii și umblarea demnă spre gloriificarea lui Dumnezeu.

Nu numai *subiectul* mărturiei, ci și *purtătorul* ei însuși, Pavel însuși, a purtat amprenta smereniei și slăbiciunii. El simțea că în marele Corint imoral, vechiul dușman rău avea autoritate, și aceasta nu a rămas fără influență asupra inimii lui, căci el spune: «*Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur*» (versetul 3), în *slăbiciune*, pentru că el nu putea nimic prin sine însuși, în *teamă și mare tremur*, deoarece tocmai acolo avea de luptat cu așa de multe greutăți și pericole. Pavel era și el un om ca și noi și simțea ca și noi.

Și nu a fost nici elocvența captivantă și nici arta de a convinge carnală, care lingusește mândria omenească, prin care el voia să capete intrare pentru mărturia lui și să înflăcăreze și să câștige inimile corintenilor avizi de plăceri și căutători de înțelepciune. Dimpotrivă, nu numai subiectul și purtătorul mărturiei purtau semnele caracteristice ale slăbiciunii în sine însuși, ci și felul propovăduirii avea loc în modestie și dispreț. Însă Duhul lui Dumnezeu adeverea cuvintele prin prezența Sa, prin manifestarea a tot felul de minuni și puteri și daruri (versetul 4); și în felul acesta credința corintenilor nu se baza pe înțelepciunea omenească deșartă, chiar dacă erau cuvinte frumoase, ci pe puterea lui Dumnezeu (versetul 5). Era o bază sigură și stabilă, un fundament de nezgduit.

În restul acestui capitol apostolul explică mai întâi, că el și martorii uniți cu el vesteau efectiv înțelepciune, înțelepciunea lui Dumnezeu; apoi el arată mijlocul prin care aceasta s-a descoperit și a fost făcută cunoscut, și cine este capabil să cunoască și să primească această înțelepciune. «*Vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți*», aceasta înseamnă, printre aceia care au primit Evanghelia și au fost învățați și întăriți în învățătura despre mântuirea în Hristos, pentru maturi în Hristos (compară cu Filipeni 3,15; Evrei 10,14); «*însă înțelepciune nu a*

veacului acestuia, nici a stăpânilor veacului acestuia, care vor fi desființați» (versetul 6). Atât stăpânitorii cât și înțelepciunea lor, și chiar și veacul acesta, în care ei își caută fericirea, pe scurt, toate acestea vor pieri; în timp ce începutul înțelepciunii lui Dumnezeu este gloria noastră *veșnică*. Această înțelepciune, învăluită într-o taină, era planul lui Dumnezeu ascuns și acum descoperit prin Duhul Sfânt; ea cuprinde ce a hotărât Dumnezeu înainte de veșnici în planul Său neschimbabil spre gloria noastră (versetul 7). Taina nu se referă atât de mult la Adunare, ci mai mult la predestinarea de a avea parte de natura dumnezeiască și la primirea ca și copii prin nașterea din nou și nu prin moștenire. Stăpânilor veacului acestuia însă această glorie le-a rămas total necunoscută, cu toată înțelepciunea lor; *«pentru că, dacă ar fi cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul gloriei»* (versetul 8), Isus, care poseda gloria în propria Sa persoană, care a revelat-o și a făcut-o cunoscut; și în care ea se va împlini pe deplin. Ah! Înțelepciunea oamenilor nu cunoaște nimic din această glorie, ei văd în ea numai nebunie și slăbiciune.

În epistola către Efeseni apostolul se ocupă mai mult cu această temă, deoarece efesenii erau mai spirituali și nu mai erau copii la minte, care au nevoie de lapte, așa cum erau corintenii. El vede acolo Adunarea deja așezată *«în locurile cerești»* (Efeseni 2,6) și arată în mod sublim plinătatea și dimensiunea planurilor lui Dumnezeu în împlinirea lor, în timp ce el amintește corintenilor în treacăt subiectul acestei taine și numai în opoziția lui cu înțelepciunea fără valoare a veacului acestuia. El vrea aici numai să pună în lumină nebunia omului; căci orice ar putea fi înțelepciunea lor falsă și orice stăpânitorii veacului acestuia ar fi putut vedea, auzi și savura, aici este ceva despre care se mărturisește că ceea ce *«nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și la nici o inimă a omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc»* (versetul 9). Adăugarea *«aceia care Îl iubesc»* ne arată, că Dumnezeu, când este vorba de posedarea gloriei, niciodată nu desparte viața lăuntrică de aceasta.

Este important să se observe cum ne-a făcut cunoscut Dumnezeu această taină. El ne-a revelat prin Duhul Său ceea ce în nici o inimă de om nu a intrat, după cum este scris: *«Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu. Pentru că cine dintre oameni știe lucrurile omului (ceea ce este în el, ce el nu face cunoscut), decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le cunoaște, decât numai Duhul lui Dumnezeu»* (versetele 10.11). Ce legătură exactă, da, ce contopire intimă a acestor două Persoane! Dumnezeu și Duhul sunt una. Dacă trebuie să se descopere vreo taină oarecare, atunci Duhul trebuie să servească ca și canal; și iarăși Duhul nu poate face nimic, fără voia hotărâtă a lui Dumnezeu. Fără această voie și fără acest Duh nu este nici o descoperire.

Lui Pavel și celorlalți apostoli li s-au făcut cunoscut prin Duhul tainele lui Dumnezeu; el putea spune: *«Noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu»* (versetul 12). Apostolul nu vorbește aici de locuirea lăuntrică a Duhului în toți creștinii, ci despre El, ca Acela care a fost dat ca să descopere taine. Duhul lumii poate ști numai lucrurile care sunt în lume, nu însă lucrurile lui Dumnezeu. Pentru a ști și a înțelege lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat prin har, trebuie să avem Duhul din Dumnezeu. Numai El este unealta, ca să ne vestească lucrurile lui Dumnezeu.

La început erau apostolii aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca vase ale revelației Sale (*«noi»* în versetul 10); și aceștia au făcut cunoscut revelația lui Dumnezeu celorlalte vase, pe care

Dumnezeu le-a ales. Această comunicare s-a făcut de asemenea prin puterea aceluiași Duh. Lucruri «despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul, explicând cele spirituale prin mijloace spirituale» (versetul 13). Deci nu numai cunoașterea «adâncimilor lui Dumnezeu» (versetul 10), ci și comunicarea acestora (versetul 13) este prin Duhul Sfânt. În final primirea acestor lucruri stă în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. «Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual; dar cel spiritual judecă toate lucrurile și el nu este judecat de nimeni» (versetele 14 și 15).

Deci fără Duhul, omul este incapabil să primească lucrurile lui Dumnezeu, deoarece îi lipsește lumina și puterea, numai prin care ele pot fi judecate potrivit cu adevărul și pot fi primite. El ori le leapădă ca fiind nebunie, ori cunoașterea, pe care el consideră că o are cu privire la ele, este una închipuită și aparentă, o cunoaștere care rămâne fără efect asupra inimii și conștiinței. Însă omul spiritual este capabil prin lumina Duhului Sfânt să judece lucrurile potrivit cu înțelepciunea și același Duh lucrează în el principiile și motivațiile dumnezeiești, îl face capabil să aibă o umblare pe care nimeni, care nu are Duhul lui Hristos, nu o poate judeca; «pentru că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?» (versetul 16). Nimeni nu este capabil să cerceteze și să judece gândul Domnului, ființa Lui lăuntrică, gândurile Sale și planurile Sale, ca să-L învețe. «Noi însă» - acest «noi» se referă la apostoli, și în mod deosebit la slujitorii lui Hristos amintiți în capitolul 1,22 - «Noi însă avem gândul lui Hristos»; și de aceea era imposibil ca ei să poată fi judecați de înțelepciunea omenească, așa cum făceau corinteni.

Capitolul 3

În învățătura dată anterior, apostolul a prezentat starea normală a creștinului, și acum el arată cât de puțin felul de gândire și comportarea corintenilor corespundea acestei stări. Conform poziției lor ei nu mai erau oameni naturali, ci spirituali; dar cu privire la starea lor practică erau carnali și umblau potrivit cărnii (firii naturale). Ce contrast! Să fi un copil al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu, și să umbli călăuzit de firea naturală, dușmană lui Dumnezeu. Ei se asemănau cu pruncii. Din cauza aceasta apostolul nici nu a putut să le vorbească «ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos» (versetul 1). În starea de atunci, ca și în starea de acum, era așa, că apostolul trebuia să-i hrănească cu lapte, aceasta înseamnă, să-i învețe lucruri care de fapt sunt numai pentru începătorii slabi în viața de credință, și nu cu hrana unei învățături depline în taina lui Hristos, cu o pătrundere profundă în gândurile și planurile lui Dumnezeu, cu care se hrănesc cei maturi (versetul 2). Cât de mult trebuie să fi smerit acest reproș aroganța corintenilor!

Dar ce l-a determinat pe apostol să rostească această sentință aspră: «tot carnali sunteți?» (versetul 2). El însuși dă răspunsul. «Pentru că atunci când între voi este invidie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Deoarece, când unul spune: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu al lui Apolo!”, nu sunteți voi în felul omului?» (versetul 3 și 4). Este adevărat, până în momentul acela aceste sciziuni erau prezente numai în principiu și nu erau vizibile în exterior, dar cu toate acestea apostolul trebuia să spună «nu sunteți voi carnali?»

Nu poate fi nici o îndoială, că aceste cuvinte erau așa de simple și de clare, că ele puteau fi înțelese de orice copil.

Nu ar trebui să ni se roșească obrazul de rușine, când avem această mărturie clară și serioasă înaintea noastră și ne îndreptăm privirea spre starea actuală a Adunării sau Bisericii lui Hristos pe pământ! Cât de puțin este recunoscut și pus la inimă adevărul lui Dumnezeu în această parte așa de importantă! Duhul discordiilor, pe care îl vedem în Corint în faza lui de început, a dospit bine treptat toată Biserica și a dat naștere la nenumărate divizări. Cu siguranță s-ar umple o carte groasă, dacă în ea s-ar descrie fiecare partidă sau sectă, chiar dacă descrierea s-ar face numai la modul general. Au luat naștere sute de denominațiuni, ai căror membrii, în loc să aplice la ei înșiși reproșul serios al apostolului «*sunteți carnali!*», se invidiază și se dușmănesc unii pe alții; și totuși fiecare partidă, mare sau mică, mai veche sau mai nouă, este vinovată că Biserica aici jos pe pământ a fost jefuită de caracterul ei dumnezeiesc – unitatea ei în legătura dragostei și a păcii. Ce umilire pentru poporul lui Dumnezeu, ce dezonorare pentru Capul trupului Său – Hristos! Realizarea practică a existenței unui singur trup, în care a fost adăugat fiecare credincios ca mădular prin botezul Duhului Sfânt, aproape a dispărut cu totul. Unde se vede unitatea plăcută, ale cărei mădulare se ajută unul pe altul, dar și se îndeamnă unul pe altul în dragoste și blândețe? De ce nu se strâng simplu în Numele lui Isus, de ce nu Îl glorifică în comun și nu savurează în comun binecuvântările dăruite? Dar unde găsim în zilele noastre marea mulțime – nu a celor necredincioși, ci – a credincioșilor adevărați? Unul trăiește în partida aceasta, un altul în partida aceea, și cei mai mulți trăiesc în partide, care cei drept mai mult sau mai puțin se țin strâns de adevărurile de bază ale creștinismului, dar sunt legați de forme care corespund sentimentului religios al inimii naturale și din lipsă de disciplinare creștină au parte de cea mai mare recunoaștere din partea lumii. O, realitate tristă! Și cu toate acestea se aude, că această stare este apărută de mulți credincioși, este scuzată și este lăudată chiar ca fiind progres. Poate însă timpul și stările să sfințească principiile rele? Poate ceea ce pe timpul lui Pavel era carnal să fie numit spiritual în zilele noastre? Sau Duhul Sfânt nu a lăsat să se scrie versetele 3 și 4 și pentru noi, ca să condamne starea noastră? Să ne gândim, că aici nu este vorba de sentința unui om, ci este vorba de sentința lui Dumnezeu. Omul poate să aprecieze cum vrea el și să obiecteze, că timpurile s-au schimbat, sau prin suspinele și acuzațiile lui cu privire la decădere, necredință și sciziuni încearcă să se liniștească; atâta timp cât el aparține unei partide, pentru el rămâne totdeauna valabilă sentința lui Dumnezeu: «*voi sunteți carnali!*» Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos toate cele de odinioară vor fi puse în lumina adevărată și unii credincioși vor trebui atunci să recunoască paguba care a adus-o umblarea după pornirile cărnii (firii pământești) și nu după gândurile lui Dumnezeu.

Pavel se străduiește acum să lucreze la conștiința corintenilor, ca să sufoce răul în faza lui de început. Cine, întreabă el energic, sunt bărbații, după care voi vă numiți? «*Cine este deci Apolo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut, și anume după cum i-a dat fiecareia Domnul*» (versetul 5). Ei nu sunt nimic altceva decât unelte ale marelui Maestru. Fie el Pavel, Apolo sau Chifa: ei toți vestesc aceeași Evanghelie, așa cum Domnul le-a încredințat-o, și fiecare după darul care i-a fost dat. Pavel a sădit, Apolo a udat, însă Dumnezeu dă creșterea (versetul 6). Ei erau nimic în ei înșiși; toată onoarea se cuvine lui Dumnezeu (versetul 7). Voi toți sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu – și noi suntem numai împreună-lucrători ai Lui. De ce atunci aceste sciziuni între voi, căci voi sunteți una? Voi adorați pe

același Dumnezeu, mărturisiți același adevăr, recunoașteți unitatea voastră, care nu trebuie mai întâi să fie creată, ci ea există deja.

Aici în versetele 8 și 9 sunt două principii importante. Fiecare va primi plata potrivit cu *lucrarea și credincioșia* lui și nu după mărimea darului său, sau după cunoștința sa sau după prestigiul său. Aceste lucruri măresc într-adevăr responsabilitatea, dar ele nu condiționează plata. Cu siguranță va fi multă lucrare care aici a strâns lauda și recunoștința oamenilor și a obținut o mare extindere, acolo însă va rămâne fără plată; dimpotrivă unele rugăciuni în tăcere și unele cuvinte de mângâiere și învioreare rostite în ascuns vor fi răsplătite. Dumnezeu împarte plata, și El vede inima, și nu numai lucrarea.

Celălalt principiu este: *«Noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu»* (versetul 9). Dumnezeu lucrează în ogrorul Său și la clădirea Sa. Pentru aceasta El cheamă pe împreună-lucrătorii Săi și Se folosește de ei. El nu lucrează *cu noi*, ci noi lucrăm *cu El*, noi avem privilegiul binecuvântat, atunci când El ne cheamă în slujba Sa, să fim împreună-lucrători *ai Săi*. Rugăciunea noastră către El nu poate deci fi, ca El să binecuvânteze lucrarea *noastră*, ci lucrarea *Sa*. Cuvintele *«voi sunteți ogrorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu»* ne arată totodată că Adunarea este câmpul de lucru pe care lucrători diverși își exercită lucrarea.

Pavel, după harul care i-a fost dat, *«ca un arhitect înțelept, a pus temelie»* (versetul 10). Înțelepciunea lui s-a arătat în aceea, că el a pus o temelie *bună*; căci temelie pusă de el era *Hristos*, Piatra de colț veritabilă. Adunarea din Corint a luat ființă prin el. Alții au construit mai departe, prin aceea că ei au continuat lucrarea de înălțare sufletească a sufletelor. *«Dar fiecare»*, atenționează apostolul cu seriozitate solemnă, *«să ia seama cum construiește deasupra»* (versetul 10). Este numai o temelie, Hristos, și această temelie a fost pusă (versetul 11). Acum se puntea numai continua să se zidească pe aceasta, și în privința aceasta era vorba de felul important, *cum* se zidea pe ea, cu material bun sau rău *«cu aur, argint și pietre prețioase»* - cu lucruri pe care focul nu le poate distruge - sau *«cu lemn, fân, paie»* - cu lucruri pe care focul le mistuie. Este important dacă se dă hrană sufletului spre creștere, sau hrană spre paguba lui (versetul 12). Focul va descoperi lucrarea fiecăruia. Astfel pot veni timpuri de prigoană deja aici jos peste această lucrare, care vor sluji la descoperirea acesteia și istoria Bisericii ne arată multe dovezi serioase și triste despre aceasta. Unele clădiri, ridicate și împodobite în zile de bunăstare, au fost prăbușite de ploaie și furtună. Descoperirea deplină a lucrării fiecăruia va avea însă loc abia înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, în ziua care *«o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia»* (versetul 13). Dacă cineva a clădit cu material bun, lucrarea va rămâne (versetul 14); dar dacă a clădit cu material rău, acesta va arde, și în loc de plată el va avea pagubă. Rodul muncii lui s-a pierdut, și zadarnic a folosit timpul și osteneala. Lucrătorul însuși însă va fi mântuit, deoarece el a posedat o credință adevărată în Hristos, însă a clădit greșit pe temelie (versetul 15). Mântuirea lui va fi ca prin foc. Nu fără durere va trebui să recunoască că lucrarea lui, pe care el a considerat-o veritabilă, pierde și toate imboldurile și motivațiile lui, care l-au călăuzit în lucrarea lui, vor fi lepădate. Ce adevăr serios pentru fiecare lucrător care stă în lucrarea Domnului! Ce serios este pentru noi toți!

Mai serioasă este responsabilitatea când Adunarea este privită ca Templul lui Dumnezeu. *«Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?»* (versetul 16). Pavel arată valoarea mare a Casei lui Dumnezeu, ca astfel după aceea să poată vorbi mai mult conștiinței. El continuă: *«Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi»*

(versetul 17). Lucrarea unui lucrător, care clădește cu material rău pe o temelie bună, va arde și el va avea parte de pagubă în loc de răsplată, însă el însuși va fi salvat. Însă în locul acesta se explică categoric, că acela, care distruge templul lui Dumnezeu, prin aceea că introduce o învățătură care lezează și falsifică adevărurile de bază ale Evangheliei, el însuși va fi nimic, aceasta înseamnă că se va pierde. Ce atenționare serioasă pentru fiecare lucrător necredincios! Dimpotrivă, este prețios pentru fiecare lucrător adevărat și credincios al Domnului să știe că el are voie să facă o lucrare în templul propriu al lui Dumnezeu, care nu va pieri, ci va rămâne în toată veșnicia. În capitolul 6,19 fiecare credincios în parte, aici însă creștinii în totalitatea lor ca trup, este privit ca fiind templul lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul lui Dumnezeu.

Este remarcabil, că Dumnezeu nu a *locuit* între oameni înainte să fie înfăptuită lucrarea de mântuire – El i-a *vizitat* numai, ca la Adam, Avraam, etc. Și între Israel El a locuit abia atunci când prin sângele mielului de paște au fost salvați din Egipt, care este un tablou al salvării prin Hristos. Numai sângele prețios al lui Hristos a făcut posibil ca Dumnezeu acum în sfințenia și dreptatea Sa să poată locui printre ai Săi.

Apostolul revine acum încă o dată la înțelepciunea omenească. «*Nimeni să nu se înșele pe sine însuși*», atenționează el cu seriozitate solemnă. Toate sfaturile și toate rânduieșile, oricât de înțelepte ar fi ele, cu privire la Adunarea lui Dumnezeu, în măsura în care ele sunt produsul înțelepciunii omenești, vor fi găsite înaintea Lui ca nebunie, și fac inima să piară în autoînșelare. De aceea este necesar să ne reîntoarcem la simplitatea credinței și să luăm seama la atenționarea serioasă a apostolului: «*dacă cineva dintre voi gândește că este înțelept, să se facă nebun, ca să fie* (sau: să devină) *înțelept*» (versetul 18). Numai pe această cale se obține adevărata înțelepciune. Noi, dacă vom renunța la înțelepciunea veacului acesta și nu ne vom supune conducerii ei, vom fi considerați ca nebuni; însă noi posedăm înțelepciunea lui Dumnezeu, care niciodată nu ne dezamăgește și nu ne va înșela. Înțelepciunea lumii acesteia, dimpotrivă, duce la pierzare. Dumnezeu «*prinde pe înțelepți în viclenia lor*». Înțelepciunea lor nu îi face să scape; ei sunt prinși captivi prin propriile lor sfaturi viclene (versetele 19 și 20). Cât de nebuni au fost deci corinteni, ca să acționeze după această înțelepciune, să se alipească de un om sau altul, să calce pe urmele lor și să se laude cu oamenii (versetul 21). «*Toate sunt ale voastre*», strigă apostolul, «*fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare*» (versetul 22). Dumnezeu a chemat nu numai pe unul, ci pe toți lucrătorii diferiți în lucrarea lor. De aceea era complet nebun, să alegi pe unul și să respingi pe celălalt! Tot așa corinteni aveau voie să folosească în folosul lor tot ce era în *lume*, în lumea materială. Și *viața* le aparținea, deoarece Hristos era partea lor. El era viața lor aici și în veșnicie. Chiar și *moartea*, căreia odinioară ei îi erau supuși, trebuia acum să le slujească; căci a muri era pentru ei câștig. Îi elibera pentru totdeauna de toate slăbiciunile, de toate suferințele și de toate luptele timpului acesta și îi ducea în prezența fericită a Aceluia care îi iubea în chip desăvârșit.

Cele prezente și cele viitoare, da, toate erau pregătite pentru binecuvântarea lor. Fericiti sunt toți care au parte de aceste bogății nespuse de mari prin harul care este în Hristos! Despre aceștia se spune: «*Și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu*» (versetul 23). Ei sunt dependenți de Hristos și Îi aparțin. El este singurul izvor al oricărui dar bun și desăvârșit, începutul și sfârșitul mântuirii noastre.

Capitolul 4

Pavel revine încă o dată la sine și la împreună-lucrătorii săi și îndeamnă pe corinteni să-i privească simplu ca pe niște slujitori ai *unui singur* Domn, care au fost însărcinați cu administrarea unuia și aceluiași lucru, și nu ca conducători și reprezentanți a diferitelor partide. «*Așa să ne socotească cineva: ca slujitori ai lui Hristos și ca administratori ai tainelor lui Dumnezeu*» (versetul 1). Domnul Însuși i-a însărcinat cu această slujbă și cu această administrare, și de aceea ei erau responsabili numai față de El, dependenți numai de El și erau supuși numai sentinței Lui. Și ce aștepta Domnul de la ei? Ceea ce se poate aștepta de la oricare slujitor: «credincioșie». «*În rest, se cere administratorilor, ca fiecare să fie găsit credincios*» (versetul 2). Sentința corintenilor, și în general a oamenilor, îl interesa puțin pe apostol; nici măcar propria lui sentință nu era semnificativă (versetul 3). Chiar dacă el nu era conștient de nici o necredincioșie, aceasta nicidecum nu îl justifica. Nu i-ar folosi nimic, ci numai dacă Domnul l-ar justifica. De aceea Pavel se referea numai la sentința lui Dumnezeu (versetul 4). El nu se temea să stea în lumina deplină a lui Dumnezeu, ca să primească gândurile lui Dumnezeu cu privire la persoana și lucrarea sa. De aceea îndeamnă pe corinteni să nu judece înainte de vreme. Când va veni Domnul, El va aduce toate la lumină și va descoperi faptele și planurile ascunse ale inimilor, și atunci fiecare va primi de la Dumnezeu lauda care i se cuvine (versetul 5).

«*Iar acestea, fraților*», continuă apostolul, «*le-am spus despre mine și Apolo, pentru voi, ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris, ca să nu vă lăudați unul cu altul împotriva celuilalt*» (versetul 6). Apostolul se străduiește să întoarcă pe corinteni de la mândria înțelepciunii lor omenești și să-i ducă la adevărata simplitate în Hristos. Felul de gândire smerit și simplu al lui Pavel și Apolo, care amândoi au lucrat în Corint, trebuia să conducă și inimile lor la smerenie și simplitate. În timp ce ei se umflau de mândrie cu unul împotriva celuilalt și legau numele lor de sciziunile carnale, apostolul le spune: Noi suntem nimic; căci creșterea vine exclusiv de la Dumnezeu. Noi suntem simplu împreună-lucrători ai lui Dumnezeu și în această slujbă suntem responsabili față de Domnul. Totodată el arată aici nebunia înțelepciunii omenești, care atribuie totul creaturii, care admiră pe om și diferențiază pe oameni și uită total că toată onoarea și lauda se cuvine numai Domnului. De la El vine orice dar bun, El cheamă pe slujitorii Săi și îi echipează cu tot ce este necesar pentru slujire. Corinteni s-au lăsat călăuziți de acele principii triste ale înțelepciunii omenești, prin aceea că se lăudau cu darurile de har ale lui Dumnezeu ca produse ale propriilor lor gânduri și lucrări (versetul 7). Și aceste principii au stricat întreaga stare din Adunare; ele au dat naștere în ea la acele sciziuni triste și au lucrat o poziție absolut falsă în călătoria lor aici jos. «*Sunteți deja sătui; sunteți deja îmbogățiți; ați împărășit fără noi; și chiar aș fi vrut ca voi să împărășiți, ca și noi să împărășim împreună cu voi*» (versetul 8). Un reproș serios! Nevoile și dorințele lor erau deja împlinite; speranța în slava viitoare nu avea nici o înviore pentru inimile lor, nici un imbold. În sânul luxului și al comodității se simțeau satisfăcuți; erau stimați și erau admirați, și domneau asemenea împăraților. Dar, vai! Această domnie nu era de la Dumnezeu, era una falsă și trecătoare; căci Pavel și ceilalți împreună cu el apostoli erau excluși de la aceasta. Apostolul dorește desigur ca ei să domnească. Chiar dacă el suporta cu bucurie ocară și suferințele acestui veac rău, el simțea totuși pe deplin greutatea ei. El dorea foarte mult clipa fericită când corinteni vor sta cu Hristos pe tronul Său, pentru că atunci va fi și privilegiul binecuvântat al apostolului și al împreună-lucrătorilor săi să domnească cu Hristos

și în părtășie cu toți sfinții. Însă această clipă nu venise încă. Poziția plină de ocară și suferințe a apostolului aici jos, o poziție care era în opoziție totală cu cea a corintenilor, dădea o mărturie suficientă despre aceasta. Înfățișarea acestei opoziții, care cei drept sună puțin ironic, era de așa natură, că ea ar fi trebuit să zguduie profund pe corinteni, dacă în ei nu ar fi pierit orice sentiment. El alege mai întâi un tablou despre scenele uzuale din timpul acela, ca să le prezinte poziția lor josnică și rușinoasă în lumea aceasta. Apostolii au fost puși în marea scenă mondială ca priveliște pentru oameni și îngeri și au fost dați pradă mâniei și brutalității copiilor lumii acesteia. Cu privire la profeții Vechiului Testament și alți mesageri ai lui Dumnezeu dinaintea lor ei erau ultimii; și așa cum la spectacolele păgâne festivitățile își aveau punctul culminant în ultima zi, tot așa suferințele și încercările lor au întrecut pe cele ale fraților lor dinaintea lor (versetul 9). În timp ce corinteni se considerau înțelepți și tari și erau stimați – expresia «în Hristos» este introdusă ironic aici – ei erau «*nebuni din pricina lui Hristos*», slabi și disprețuiți (versetul 10). Ei sufereau până în ceasul de față – deci încă și în timpul când Pavel a scris scrisoarea aceasta - foame și sete, erau goi și au fost bătuți; nu aveau locuință și cu munca mâinilor lor trebuiau să-și câștige pâinea (versetul 11). În timp ce corinteni trăiau în confort și lux și se bucurau de prestigiu și onoare, Pavel și împreună-lucrătorii săi erau «*gunoiul lumii, lepădătura tuturor*». Încercări de tot felul, suferințe neîntrerupte, lupte neîncetate erau partea lor zi de zi aici jos. Și care erau armele lor? Blândețea și răbdarea. În ce fel se răzbuiau ei pe dușmanii lor? Ei binecuvântau, răbdau și se rugau (versetele 12 și 13).

Cât de serioasă și ce impresionantă este această prezentare! Durerea profundă, cu care era umplută inima apostolului din cauza corintenilor, este evidentă, dar această durere aduce la lumină dragostea cea mai înduioșătoare și delicatețea sufletească cea mai intimă. «*Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă rușinez, ci vă sfătuiesc ca pe copiii mei preaiubiți. Pentru că, dacă ați avea zece mii de îndrumători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie. Vă rog deci, fiți imitatorii mei*» (versetele 14-16). Numai apostolul putea să vorbească în felul acesta. El era tatăl lor, el era primul care le-a vestit Evanghelia, și el era acum preocupat să-i elibereze de toate influențele nimicitoare și să-i aducă înapoi la simplitatea și luciditatea credinței în Hristos. Duhul Sfânt, care s-a coborât în Adunare și a luat parte pe deplin la suferințele și greutățile ei, a umplut inima lui cu cea mai intimă compasiune și cea mai afectuoasă grijă. Tot ce avea loc în Adunare îl atinge și îl mișcă profund; călăuzit de Duhul și umplut de dragostea lui Hristos el a intervenit cu înțelepciune dumnezeiască în toate aceste stări, a implorat, a îndemnat, a învățat, a lucrat la inimă și conștiință, și toate acestea le-a făcut ca să elibereze pe corinteni de ceea ce înțelepciunea omenească îi ținea captivi. Da, cu toate sentimentele unui tată – tatăl lor în Hristos – el era preocupat să-i călăuzească pe drumul bun. Și toate aceste sentimente, aceste dureri, aceste griji ale dragostei și această înțelepciune în acțiune erau potrivit cu Dumnezeu, lucrate prin Duhul Sfânt, care în felul acesta lega tot mai strâns legătura dintre apostol și Adunare și contopea tot mai mult inimile între ele. Cât de rece și fără inimă era dimpotrivă comportarea unui educator! El putea ce-i drept să corecteze și să îndrepte, dar nu avea nici o inimă pentru ei, așa cum avea Pavel – nu avea inima unui tată iubitor pentru proprii lui copii, da, zece mii de îndrumători nu înlocuiesc un tată.

Pavel a trimis pe Timotei, copilul lui preaiubit și credincios, la ei, ca să devieze șuvoaiile nimicitoare, care amenințau să dărâme barajul protector și opritor, și prin credincioșia lui încercată să învioreze pe frații lui preaiubiți, care au slăbit în credincioșia lor, să le aducă

aminte de căile binecuvântate și binefăcătoare ale apostolului și să-i întărească în învățătura sa (versetul 17). Pavel voia însă să vină el însuși. Unii, umpluți de mândrie și îngâmfare, au pus la îndoială venirea lui, gândind că el nu va îndrăzni să vină în astfel de împrejurări; și tocmai absența lui au folosit-o ca să se înalțe (versetul 18). Pavel voia să vină singur și să pună totul la probă. Însă atunci el nu voia să cunoască cuvintele celor înfumurați, care erau umpluți de îngâmfarea lor filozofică, «*ci puterea*» (versetul 19). Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic a face cu aceste cuvinte goale și deșerte, ci ea constă în putere (versetul 20). – Dar cum să vină el? «*Cu nuiava?*» Când va veni la ei, să se folosească de autoritatea lui apostolică și să-i disciplineze? Sau să fie în mijlocul lor «*în dragoste și cu duh de blândețe?*» (versetul 21). Această întrebare ne lasă să întrevădem de ce apostolul a amânat să vină. Ea ne dă o mărturie frumoasă despre dragostea lui afectuoasă și intimă, căreia îi vine așa de greu să se folosească de nua.

Prin aceasta se încheie prima parte a acestei scrisori, în care vedem unite în chip așa de minunat autoritatea apostolică și afectivitatea unui tată. Și tocmai în conștiința deplină a acestei autorități din partea lui Dumnezeu Pavel este capabil să acționeze cu toată cruzimea și dragostea față de aceia care erau așa de scumpi inimii sale, și totodată să aibă speranța că nu este nevoie să lucreze în alt fel față de ei.